

Ügyiratszám: MN/27275-11/2018.

Ügyintéző: **személyes adat**

Telefonszám: **Személyes adat**

E-mail: **személyes adat**

Tárgy: a kirekesztő médiatartalom közzétételét tiltó törvényi rendelkezés érvényesülése

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsának

258/2019. (II. 26.) számú

HATÁROZATA

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (a továbbiakban: Médiatanács) **személyes adat** által képviselt Magyar Idők Kiadó Kft.-vel (korábbi elnevezése: Napi Gazdaság Kiadó Kft., 1097 Budapest, Könyves Kálmán krt. 12-14., a továbbiakban: Médiatartalom-szolgáltató) szemben a Magyar Idők című nyomtatott és az azonos című online sajtótermékben egyaránt 2018. október 17-én megjelent Fagyhalál című cikkel kapcsolatban hivatalból lefolytatott eljárásában

megállapította,

hogy a Médiatartalom-szolgáltató nem sértette meg a kirekesztésre alkalmas médiatartalmak közzétételét tiltó törvényi rendelkezést.

E határozat ellen fellebbezésnek nincs helye. A véglegessé vált döntés ellen annak közzétételétől számított harminc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz (a továbbiakban: Bíróság) címzett, de a Médiatanácshoz - a személyesen eljáró ügyfél esetében választása szerint elektronikus vagy postai úton, a jogi képviselő által kizárólag elektronikus - benyújtott keresetlevéllel közigazgatási per indítható. A keresetlevél benyújtásának e határozat végrehajtására halasztó hatálya nincs, a halasztó hatály elrendelése a Bíróságtól azonnali jogvédelem iránti kérelem keretében kérhető. Tárgyalás tartása a felek bármelyikének kérelmére a Bíróságtól kérhető. A keresetet a Bíróság harminc napon belül bírálja el.

INDOKOLÁS

A Médiatanács állampolgári bejelentés alapján, a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: **Mttv.**) 167. § (1) bekezdése szerinti hatósági ellenőrzés keretében vizsgálta a Médiatartalom-szolgáltató által kiadott Magyar Idők című nyomtatott és az azonos című online sajtótermékben 2018. október 17-én megjelent Fagyhalál című cikket.

Az írással kapcsolatban felmerült a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: **Smtv.**) 17. § (2) bekezdésének megsértése.

A Médiatanács az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: **Ákr.**) 104. § (1) bekezdése alapján az Mttv. 182. § c) pontja szerinti hatáskörében 2018. december 18-án hivatalból közigazgatási hatósági eljárást indított a Médiatartalom-szolgáltatóval szemben. A Médiatanács az Ákr. 104. § (3) bekezdése alapján az 1379/2018. (XII. 18.) számú, MN/27275-6/2018. ügyiratszámú végzésével értesítette a Médiaszolgáltatót az eljárás megindításáról és a hatósági ellenőrzés megállapításairól, valamint az Ákr. 5. § (1) bekezdése szerinti nyilatkozattételi jogosultságáról és az Ákr. 33. §-a szerinti iratbetekintési lehetőségéről, továbbá kötelezte, hogy a végzés közlésétől számított 10 napon belül terjessze elő az ügygel kapcsolatos nyilatkozatát.

Az Mttv. 144. § (1) bekezdése értelmében a Médiatanács az Mttv.-ben foglalt eltérésekkel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: **Ket.**) szerint jár el.

Az Ákr. 143. § (3) bekezdés b) pontja szerint, ahol a jogszabály a Ket. szabályait említi, ott azon az Ákr. szabályait kell érteni.

A Médiaszolgáltató a postai tértivevény szerint az eljárás megindításáról értesítő végzést 2019. január 3-án vette át, nyilatkozata 2019. január 16-án érkezett.

A Médiatartalom-szolgáltató vitatta a jogsértés elkövetését. Véleménye szerint az esetleges jogsértés vizsgálata során figyelemmel kell lenni arra, hogy az érintett cikk egy véleménycikk, amely a szerzőnek a hajléktalanságról, a hajléktalan emberek viselkedéséről, magatartásáról alkotott nézetét, felfogását tükrözi. Ezen értékítélet megjelenítésére nem öncélúan, önkényesen került sort, annak apropóját a hajléktalanokat érintő jogszabályváltozás adta.

Előadta, hogy az Alaptörvény tilalmazza, a szabálysértési törvény pedig végső soron elzárással rendeli szankcionálni az életvitelszerű közterületi tartózkodást. A jogszabályváltozás célja, hogy a Kormány az utcán élő hajléktalanokat be-, illetve visszavezesse a megfelelő ellátásukat biztosítani hivatott intézményrendszerbe. Köztudomású, hogy a fent ismertetett jogszabályváltozással összefüggésben, az ellen október 14-én tüntetést szerveztek, amelyen számos közéleti szereplő, értelmiségi részt vett, nyíltan kifejezve, hogy azzal nem ért egyet, elutasítja. Az érintett cikk éppen egy ilyen vélemény-idézetrel, jelesül Kornis Mihály gondolataival indít.

Kifejtette, hogy a hajléktalanság, az életvitelszerű közterületi tartózkodás nagy társadalmi érdeklődésre számot tartó közügy. E problémával országszerte, nap, mint nap találkozunk az emberek, azt senki nem tartja elfogadhatónak, mindenki szükségesnek érzi megoldását, annak módjában azonban nincs egyetértés. A hajléktalanság társadalmi probléma, amelyről, ideértve annak kezelését is, beszélni kell, társadalmi-politikai diskurzust kell róla folytatni. E diskurzus során természetesen különböző vélemények hangzanak el különféle formában: a vélemény kifejezőmódja lehet egy tüntetésen való részvétel, felszólalás, de az adott témával kapcsolatos értékítélet kifejezésre lehet juttatni egy véleménycikkben is. A véleménynyilvánítás sajátja, hogy annak során gyakori a túlzó, sarkos, érzelmi töltettel bíró kifejezések használata, amelyek célja, hogy nyomatékosabbá tegyék a mondanivalót, minél szélesebb közönség figyelmét keltsék fel, elősegítve az adott témában kibontakozó társadalmi-közéleti vitát, végső soron pedig esetlegesen az adott probléma megoldását.

A Médiatartalom-szolgáltató álláspontja szerint a „hajléktalanoknak utcán megfagyáshoz való jogát” kifejezés használata sem a hajléktalanok, sem pedig a szóban forgó jogszabályváltozás ellen fellépő személyek, közéleti szereplők kirekesztésére nem alkalmas.

A cikk részletesen kitért arra, hogy létezik és működik egy olyan ellátórendszer, amely a hajléktalanok számára megfelelő ellátást (szállás, tisztálkodási, főzési lehetőség, orvosi ellátás) biztosít, ezáltal védelmet, oltalmat nyújt számukra. Azt is nyomatékosan rögzítette, hogy az érintettek többsége él ezzel a lehetőséggel: „A budapesti hajléktalan-ellátásban becsült számok alapján nagyjából hétezer ember vesz részt.” „Hétezer ember példája bizonyítja, hogy igenis lehetséges sokkal emberibb körülmények között élni azoknak is, akik saját vagy mások hibájából elvesztették az otthonukat. A hétezer már megmutatta, hogy a háromezrésznek, hogy egyáltalán nem muszáj az utcán megfagyni...”

Az Alaptörvénynek az életvitelszerű közterületi tartózkodást tiltó rendelkezésére [XXII. Cikk (3) bek.] és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabálysértési törvény) 178/B. § (2) bek. b) pontjára hivatkozással előadta, hogy ezen rendelkezések célja az, hogy a hajléktalan személyeket rábírja az ellátórendszer igénybevételére, amely a megfelelő ellátás biztosításával végső soron a hajléktalanok életét menti meg. Minél több hajléktalan él az ellátórendszer által biztosított lehetőséggel, annál több ember tud emberibb, elfogadható körülmények között élni, a társadalom szövetében maradni, oda visszailleszkedni és annál kevesebb lesz a fagyhalál áldozata. Mindennek alapján a Médiatartalom-szolgáltató álláspontja szerint a cikk szerzője sarkos álláspontját fogalmazta meg: aki nem ért egyet a hajléktalanoknak az ellátórendszer igénybevételére való rábírásával és azzal a jogszabályi formát öltő céllal, hogy minél több otthon nélküli az ellátórendszer részese legyen, az - végső soron - a „hajléktalanoknak utcán megfagyáshoz való jogát” védi. A véleménycikk jellegére tekintettel a szerző sarkosan, esetleg kissé túlzóan fogalmazott, azonban semmi esetre sem volt indokolatlanul bántó, lealacsonyító. A sarkos megfogalmazás célja nyilvánvalóan a figyelemfelkeltés volt; a cikk arra hívta fel a figyelmet, hogy a tiltakozók végső soron a „hajléktalanoknak utcán megfagyáshoz való jogát” védik, mely nem szolgálja a fedél nélküliek védelmét.

A Médiatartalom-szolgáltató a végzésben kiemelt cikk-idézettel kapcsolatosan kifejtette, hogy a megelőző sorokból világosan kitérni, hogy az idézet a hajléktalanok egy kis csoportjára vonatkozik, akik kirívóan közösségellenes magatartást tanúsítanak. Ezen hajléktalan személyeknek közösségi együttélésel össze nem egyeztethető magatartásával az emberek nap, mint nap találkozhatnak, ez köztudomásúnak tekinthető. Ilyen a vizelet, széklet közterületen való ürítése, kéregetés, nem ritkán agresszív módon stb. Ezen anomáliák után emelt ki a szerző két kirívó, a közelmúltban történt esetet a cikkben: „Ők verekszenek össze fényes nappal a gyerekeink szeme láttára.” „Ők azok, akik különböző területi vitáik során verik véresre, majd gyújtják fel egyik társukat a Jászai Mari téren.” A két eset említésére, kiemelésére nem önkényesen került sor, mindkettő súlyosan elítélendő, a társadalmi, közösségi együttélés normáival ellentétes, azokat tagadó magatartás.

Mindkét eset szélsőséges, ugyanakkor rávilágít arra, hogy hová is vezethet az, ha valaki kiszakad a közösségből. A sokak által kifogásolt jogszabály-módosítás célja pedig az, hogy a hajléktalanokat integrálja a rendszerbe, biztosítsa számukra a közösség megtartó erejét, hogy emberhez méltóan élhessenek, fedett helyen aludjanak, megoldott legyen számukra a mindennapi életvitel, amely esélyt jelent a munka világába történő visszalépésre is, és végső soron ne fagyjanak halálra, életben maradjanak.

A szerző véleménye szerint azok, akik a jogszabály-módosítás ellen lépnek fel, azzal szemben tüntetnek, végső soron a hajléktalan emberek azon deviáns kisebbségéért állnak ki, akik a közösségi együttélés szabályait súlyosan sértik, tagadják. A cikkből világosan kiderül, hogy nem ők vannak többségben, számuk elenyésző, magatartásuk azonban

súlyosan sérti a közösségi együttélés normáit, viselkedésüket a hétköznapi ember hajlamos általánosnak tekinteni, azt minden otthon nélkülire vonatkoztatni.

Mindezekre tekintettel kérte a közigazgatási hatósági eljárás megszüntetését.

Egyebekben tájékoztatta a Médiatanácsot, hogy a Médiatartalom-szolgáltató cégneve 2015. augusztus 25. napjától Magyar Idők Kiadó Korlátolt Felelősségű Társaság a korábbi Napi Gazdaság Kiadó Kft. helyett.

A Médiatanács az MN/27275-8/2018. ügyiratszámú végzésével az ügy bonyolultsága miatt, illetve a tényállás teljes körű tisztázása érdekében az eljárás ügyintézési határidejét harminc nappal meghosszabbította.

A Médiatanács a rendelkezésre álló adatok, különösen a hatósági ellenőrzés eredményét rögzítő vizsgálati jelentés, és a Médiatartalom-szolgáltató nyilatkozata alapján az alábbi tényállást állapította meg, és azt az alábbiak szerint értékelte.

A médiatartalom ismertetése

A kifogásolt írás a hajléktalanokat érintő jogszabályváltozás kapcsán született véleménycikk.

Szerzője bevezetésképpen bírálta a jogszabályváltozás ellen tiltakozó értelmiségieket, akik szerinte a „*hajléktalanoknak utcán megfagyáshoz való jogát*” követelik.

Ezt követően, az új szabályozást kommentálva, elmondta, hogy a Kormány mindössze az egyébként jól működő hajléktalan-ellátási rendszerbe próbálja betereelni az utcán élőket, akik így szálláshoz és egészségügyi ellátáshoz juthatnak. Hozzátette, hogy e szolgáltatások igénybevétele természetesen bizonyos szabályok (ilyen pl. az alkoholfogyasztás tilalma) betartásával jár, amit a rendszerben részt vevő mintegy hétezer hajléktalan ember el is fogad.

A cikk további részében a szerző kifejtette, hogy – szemben az ellátó-szervezetekkel együttműködő, és többségben lévő hajléktalanokkal – az utcán élő hajléktalan emberek egy csoportja nem hajlandó betartani az alapvető szabályokat. A szerző szerint: *„Őket látjuk nap, mint nap, ahogy a tereinkre, az utcáinkra és megállóinkba piszkolnak. Ők vizelik le az Operaházat és az Erkel Színházat. Őket kerülgetjük, őket lépjük át, ők koldulnak tőlünk, ahelyett, hogy munkával keresnék meg a napi betevőt, sokszor rendkívül agresszívan és teljesen részegen. Ők verekszenek össze fényes nappal a gyerekeink szeme láttára. Ők azok, akik különböző területi vitáik során verik véresre, majd gyújtják fel az egyik társukat a Jászai Mari téren. Ők azok, akik nem hajlandók betartani a közösségi együttélés írott és íratlan törvényeit. A deviáns, munkakerülő, csak koldulásból élő, a bevételeik nagy részét azonnal alkoholra költőkért tüntettek az úgynevezett művészek.”*

A cikk végén a szerző újra kifejtette, hogy a Kormány célja ezen emberek integrálása, végső soron megvédése, a kritizálók pedig azért tüntetnek, hogy a hajléktalanok megfagyhassanak.

Az Alkotmánybíróság határozatainak figyelembe vétele

Magyarország Alaptörvényének negyedik módosítása, amelyet 2013. április 1. napján hirdettek ki, a záró rendelkezések közé, az 5. pontba illesztette be azon rendelkezést, mely szerint az Alaptörvény hatályba lépése (2012. január 1.) előtt meghozott alkotmánybírósági határozatok hatályukat veszítik. Ugyanakkor e rendelkezés nem érinti az ezen határozatok által kifejtett joghatásokat.

Az Alkotmánybíróság az előző bekezdésben hivatkozott rendelkezéssel összefüggésben rögzítette, hogy *„a hatályát veszített alkotmánybírósági határozat forrásként megjelölésével, a lényegi, az adott ügyben felmerülő alkotmányossági kérdés eldöntéséhez szükséges mértékű és terjedelmű tartalmi vagy szövegszerű megjelenítéssel hivatkozhatja vagy idézheti a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket”* (13/2013. (VI. 17.) AB határozat).

A fentiekre tekintettel a hatósági döntéseknek nem lehet elsődleges alapja a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat. Ezzel együtt is, a Médiatanács döntéseiben, a vizsgált tényállás jogszerűségének mérlegelésekor a korábbi alkotmánybírósági döntések indokolását is figyelembe veheti.

Az Smtv. 17. § (2) bekezdésének értelmezése és alkalmazása a tényállásra

Az Smtv. 17. § (2) bekezdése szerint:

„A médiatartalom nem lehet alkalmas valamely nemzet, közösség, nemzeti, etnikai, nyelvi és más kisebbség vagy bármely többség, továbbá valamely vallási közösség kirekesztésére.”

A Médiatanács gyakorlatában az Smtv. 17. § (2) bekezdésében tilalmazott kirekesztést az a médiatartalom valósítja meg, amely egy adott közösség elszigeteltségét, a társadalom egyéb rétegeitől való idegenségét, különállóságát igyekszik elérni, vagy amellett érvel. Ez megvalósulhat úgy, hogy az adott médiatartalom a célzott réteggel kapcsolatos megtévesztő, sztereotip gondolatokat, véleményeket felerősíti, vagy ezt célozza, valamint úgy is, hogy a vélemény kinyilvánítója arra törekszik, hogy adott közösség tagjait megakadályozza abban, hogy alkotmányos jogukat érvényesítsék. Az ilyen szándék az adott közösség tagjainak a mindenki mással egyenlő mértékben megillető méltósághoz való joga érvényesülését, érvényesíthetőségét ássa alá.

Az Smtv. 17. § (2) bekezdése a véleménynyilvánítás alapjogára visszavezethető sajtószabadság korlátozását jelenti.

Alkotmánybírósági értelmezések szerint a véleménynyilvánítás szabadsága a kommunikációs alapjogok anyajoga, amely részben a társadalom demokratikus működésének garanciája, részben pedig az egyéni önkifejezés, a személyiség kiteljesítésének egyik alapvető eszköze [például: 18/2004. (V. 25.) számú AB-határozat].

A sajtószabadságot értelmező első határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy *„a sajtó szabadságát arra figyelemmel kell garantálnia az államnak, hogy a sajtó a véleményalkotáshoz szükséges információszerzésnek, a véleménynyilvánításnak és véleményformálásnak kitüntetett jelentőségű eszköze. (...) A sajtószabadság egyéni alapjogként abban az értelemben eszköz, hogy felerősíti az egyéni véleménynyilvánítás hatását, és támogatja a demokratikus közvélemény közérdekű ügyekről való tájékoztatását, a közérdekű ügyekkel kapcsolatos véleményformálást.”* [37/1992. (VI. 10.)]

A 30/1992. (V. 26.) AB határozat kifejtette: *„A szabad véleménynyilvánításhoz való jog a fentiek szerint nem csupán alapvető alanyi jog, hanem e jog objektív, intézményes oldalának elismerése egyben a közvélemény, mint alapvető politikai intézmény garantálását is jelenti. A szabad véleménynyilvánítás jogának kitüntetett szerepe ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog – az élethez vagy az emberi méltósághoz való joghoz hasonlóan – korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie, azaz a véleményszabadságot korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni.”*

A Médiatanács megállapította, hogy a vizsgált médiatartalom (interneten, illetve nyomtatásban megjelenő újságcikk) olyan témát érintett, amely a teljes demokratikus

nyilvánosságban érdeklődésre tarthat számot. A Médiatanács egyetértett a Médiatartalom-szolgáltató nyilatkozatában foglaltakkal, amely szerint a hajléktalanság társadalmi probléma, amelyről, ideértve annak kezelését is, beszélni kell, társadalmi-politikai diskurzust kell róla folytatni.

Az ilyen, közügyekre vonatkozó tartalmak vizsgálatakor a hatósági gyakorlat szerint – egymással versengő jogok és érdekek esetében – a vélelem a sajtószabadság elsőbbsége mellett szól, a közönséget nem lehet elzárni a vitatott, feszültséget gerjesztő közéleti kérdésekkel kapcsolatos véleményektől, álláspontoktól. Csak a demokratikus nyilvánosságot veszélyeztető esetekben kerülhet sor a társadalom széles körének érdeklődését kiváltó, fontos kérdésekről szóló viták korlátozására.

Az újságcikk tartalmilag három fő részre bontható. A szerző egyrészt a jogszabály-módosítást ellenzőkkel szemben fogalmazott meg kritikát, másrészt a kormányzati intézkedések célját és pozitívumait emelte ki, harmadrészt pedig leírta a szabályokat be nem tartó, a közterületeken élő fedél nélküliek okozta állapotokat, problémákat.

Mindezek alapján megállapította a Médiatanács, hogy a cikk ahhoz a társadalmi vitához szólt hozzá, amely a szabálysértési törvény fedél nélkülieket érintő változásai kapcsán alakult ki. Elsősorban az új szabályozást ellenzőket bírálta, velük kapcsolatban fogalmazott meg markáns véleményt. A véleménynyilvánítás középpontjában a két ellentétes álláspont ütköztetése állt: a tiltakozók azért tüntetnek, hogy a hajléktalanok megfagyhassanak, míg az új intézkedések megmentik a fedél nélküliek életét. A szerző a fentiek mellett, nagyjából a cikk egyötödében, az utcákon, tereken élő hajléktalanok életvitelére is utalt.

Fontos szempont volt az írás üzenetének, mondanivalójának megállapításakor, hogy a szerző különbséget tett a szabályokat betartó, a meglévő infrastruktúrát (csoomagmegőrzőket, menedékhelyeket, zuhanyzókat) igénybe vevő, és a lehetőségekkel továbbra sem élő (magukat kapualjakban, aluljárókban meghúzó) hajléktalanok között. A cikk negyedik bekezdésének első mondata szerint: *„A rendszerbe integrálódott nagyjából hétezer hajléktalannal szemben van körülbelül háromszáz ember, aki nem hajlandó ezeket a bizonyos szabályokat betartani.”*

A fentiek alapján nem állítható, hogy a hajléktalanok összességét ábrázolta sematikus és egyoldalúan az írás, hiszen csak azokat az embereket bírálta, akik nem tartják be a szabályokat, nem veszik igénybe a rendelkezésre álló lehetőségeket, nem rendeltetésszerűen használják a közterületet.

A cikk szóhasználata nem volt lekicsinylő vagy megalázó, nem lépte túl az elfogadható kritika határait.

Az Alkotmánybíróság gyakorlatából ismert tétel, hogy a véleménynek tartalom alapú korlátja nincs. A véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed a sértő, akár szélsőséges álláspontok közzétételének lehetőségére is. A demokratikus nyilvánosság keretei között olyan vélemények is elhangozhatnak, amelyek nem mindenki számára egyformán elfogadhatók.

A Médiatanács megállapította, hogy az elemzett cikkben durva, dehonesztáló vagy szélsőséges véleménynyilvánítás nem jelent meg, az írás egy esetlegesen nem mindenki számára elfogadható véleményt fogalmazott meg, ez azonban egyenrangú mások véleményével, és a véleménynyilvánítás szabadságának védelme alatt áll.

A Médiatanács összességében megállapította, hogy az eljárás tárgyát képező médiatartalom a fentebb részletesen ismertetett elemekre, közvetített üzenetekre tekintettel nem volt alkalmas arra, hogy az érintett társadalmi csoporttal, azaz az utcán élő hajléktalanokkal kapcsolatos kirekesztő, megfélemlítő, sztereotip gondolatokat, véleményeket kialakítson

vagy felerősítsen. A cikknek ugyanis nem az volt az üzenete, hogy a fedélnélküliek nem tartoznak a társadalomhoz, illetve őket ki kell rekeszteni. A szerző éppen azt állította, hogy a vitatott jogszabály-módosítás egy eszköz lehet arra, hogy a hajléktalanok egy kisebb csoportját (a hétezer budapesti fedélnélkülihez képest körülbelül háromszáz főt) is bevezesse az ellátórendszerbe, és erőteljesen bírálta az ezt ellenzőket.

A fentiek alapján a Médiatanács megállapította, hogy a Médiatartalom-szolgáltató nem sértette meg az Smtv. 17. § (2) bekezdését.

Az eljárás során az Ákr. 124. §-a szerinti eljárási költség nem merült fel.

A jelen határozatban kiszabott bírság az Mttv. 134. § (13) bekezdése értelmében adók módjára behajtandó köztartozásnak minősül. Az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény (a továbbiakban: **Art.**) 206. § (1) bekezdése alapján az adó késedelmes megfizetése esetén az esedékesség napját követő naptól, mint kezdőnaptól, késedelmi pótlékot kell fizetni. Az Art. 209. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a késedelmi pótlék mértéke minden naptári nap után a késedelem, illetve az esedékesség előtti igénybevétel (felszámítás) időpontjában érvényes jegybanki alapkamat kétszeresének háromszázhatvanötöd része.

A jogorvoslatról szóló tájékoztatás az Ákr. 81. § (1) bekezdésén, a közigazgatási per indításának lehetősége az Ákr. 114. § (1) bekezdésén alapul. A közigazgatási per vonatkozásában az Mttv. 163. § (1)-(3) és a 164. § (1)-(2) bekezdései, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: **Kp.**), a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban **Pp.**) és az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (a továbbiakban: **E-ügyintézési tv.**) rendelkezései irányadóak. Az Ákr. 143. § (3) bekezdésének c) pontjában foglaltak alapján, ahol jogszabály a hatóság döntésének bírósági felülvizsgálatát említi, azon közigazgatási pert kell érteni.

A keresetlevél benyújtásának szabályait a Kp. 28.§-a, a 29. § (1) bekezdése, a 39. §-a, a 48. § (1) bekezdésének I) pontja, a Pp. 605. § (1) és 608. § (1) bekezdései és az E-ügyintézési tv. 9. § (1) bekezdése, az azonnali jogvédelemre vonatkozó rendelkezéseket a Kp. 50. §-a, a tárgyalás tartására vonatkozó kérelemről szóló tájékoztatást a Kp. 77. § (2) bekezdése tartalmazzák. A bírság megfizetésére és behajtására az Art. szabályai irányadóak.

Budapest, 2019. február 26.

A Médiatanács nevében:
Dr. Karas Monika
elnök

Dr. Vass Ágnes
hitelesítő tag

Kapják:

1. Személyes adat